

Szeretett Testvéreim, nagytiszteletű Tanári kar, tisztelt Meghívottak kedves Diáktársak!

A legutolsó reggeli précesem alkalmával arról beszéltem, hogy hat évvel ezelőtt milyen remegő kézzel és lábakkal tartottam meg az első précesemet itt, a Díszteremben. Akkor még nem tudtam, hogy ma is ilyen remegve fogok itt állni. Hat évvel ezelőtt átléptük a teológia kapuját, tele kérdésekkel, félelmekkel. Sok ismeretlen arc, ijesztőnek hangzó tantárgyak, különleges közösségi élet. Sok kérdésre választ kaptunk, sok félelmünk is megszűnt. Persze, jöttek helyettük új félelmek is. Az ismeretlen arcokból barátok lettek, az ijesztőnek hangzó tantárgyak néha tényleg ijesztőek voltak, a közösségnek pedig lassacskán mi is részesei lettünk. Így teltek az évek, amelyekben hiszem, hogy az a reménység, amelyet Isten a szívünkbe helyezett, az a reménység, amellyel remélni tudtunk még a nehéz pillanatokban is mindvégig megmaradt.

Ma itt állunk, itt állok: a hatodik év végén, egy hosszú út lezárásánál. Visszatekintve mégsem volt olyan hosszú. A délelőtti könnybelábadt szemekkel hallgattam, ahogy évfolyamtársam búcsúzik, s azt mondtam, hogy én nem szeretnék búcsúzni. Bár most lezárul egy út, de sok újat tár fel Isten előttünk, amelyeken továbbra is együtt dolgozhatunk, szolgálhatunk.

Sok mindent tanultunk itt: héber és görög nyelvet, dogmatikát, bibliKateológiát, egyháztörténetet, gyakorlati teológiát. De nem csak a tudományt, hanem egymást is magunkkal visszük. Barátokat, szerelmeket, szolgatársakat. Magunkkal viszünk életpéldákat, küzdelmeket, a tanáraink történeteit, amelyek mind-mind a szolgálat valóságára készítettek bennünket. Megtanultuk, hogy az igehirdetés nem előadás, hanem tanúságtétel, az aoristos az nem nyelvtörő, hanem görög igeidő, a reflexió nem csak a fény visszaverődése, hanem a megélt dolgokra való visszatekintés. És megtanultuk azt is, hogy a teológia nem csak tudomány, hanem életforma.

„Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7,12) vallhatjuk együtt a zsoltárossal. Végigkísért bennünket a vizsgaidőszakok feszültségében, a gyakorlati hetek kihívásaiban, a közösségi élet örömeiben és fájdalmaiban, és abban a formálódásban, amely a legmélyebben érintett: ahogyan igehallgatóból igehirdetővé is lettünk.

Köszönetet szeretnénk mondani mindazoknak, akik az elmúlt évek során hordozó közösséggé lettek számunkra. Köszönjük tanárainknak a vas türelmét, amelyet sokszor próbára

tettünk. Köszönjük a biztatást, a támogatást, a beszélgetéseket, a megértést. Hadd, köszönjem meg én is az “Oszi néninek”, Somfalvi tanárnőnek, hogy az elmúlt évek összes fáradozásában és harcában, de az összes nevetésében és örömeiben is mellettünk állt. Köszönjük az Intézet személyzetének munkáját, amellyel segítették az ittlétünket. Köszönjük az alsóbb éveseknek, hogy velünk voltak, és hogy újra és újra emlékeztettek bennünket arra, honnan indultunk és hová tartunk.

Külön szeretném megköszönni, a Teológia nőszövetségének áldozatos imádságait mindannyiukért. Nagyon sokat jelentett számunkra, hogy tudjuk: valaki mindig imádságban hordoz. És köszönjük Istennek a barátságokat, a csendes vagy kevésbé csendes estéket, a reggeli áhítatokat, a sok nehéz, de formáló pillanatot, a kegyelmet.

Most kilépünk a Teológia kapuján, de nem búcsúzunk. A tantermek padjait ugyan felváltja a szószék, a vizsgák helyét átveszik az élet próbái, de hisszük, hogy még látjuk egymást és együtt tudunk az Úrnak szolgálni.

Végül és nem utolsó sorban pedig, kedves Hatodévesek, kedves Évfolyamom! Magunknak azt kívánom, hogy vigyük el mindazt, amit itt kaptunk: a hitet, a tudást, a közösséget, és legfőképpen Krisztus szeretetét. És soha ne felejtsük el, hogy a mi életünk végső célja nem más, mint Isten dicsősége, és az emberek üdvössége.

Elég nekünk a te kegyelmed, Urunk. Kísérj minket ezután is utunkon, és áldd meg mindannyiunk életét.

Batiz-Molnár-Mikola Andrea